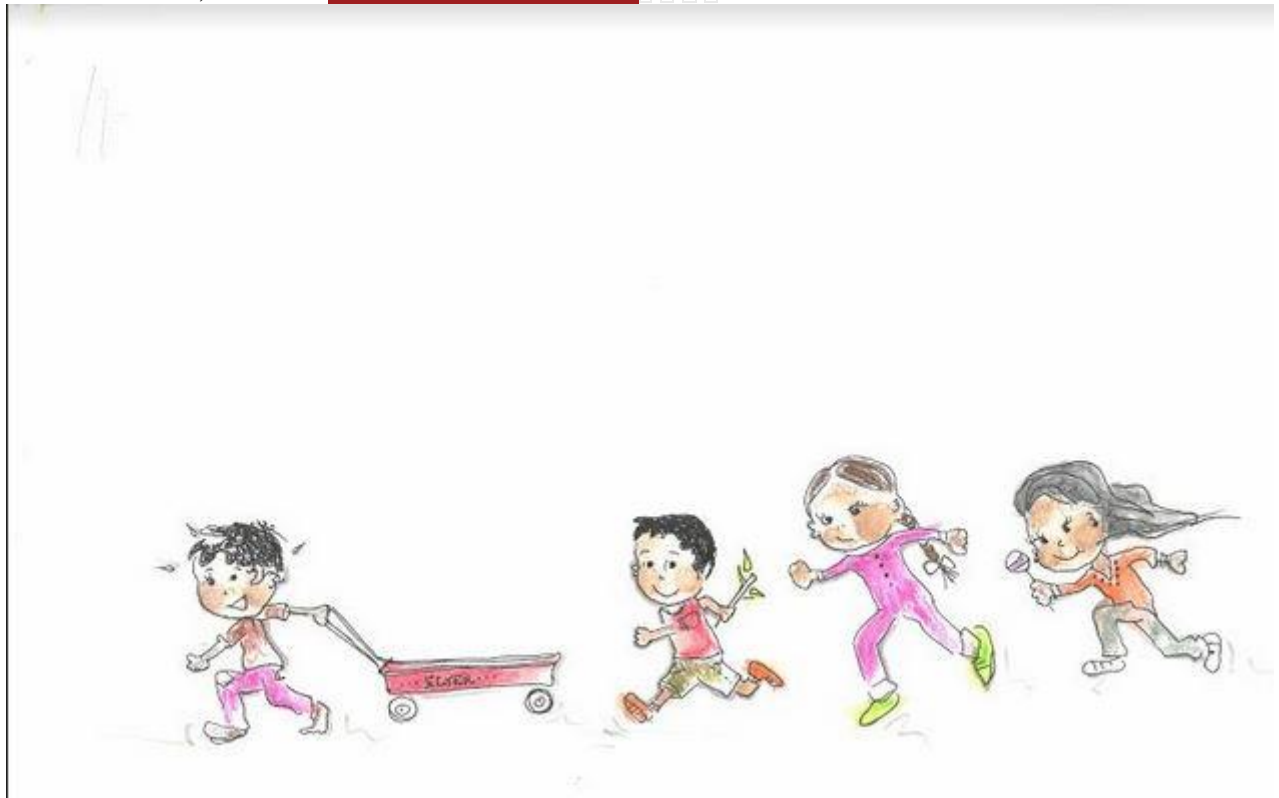

Illegala adoptioner från Sri Lanka till Frankrike

14 OKTOBER, 2019 av [DANIEL CIDRELIUS](#) 🇸🇪 🇸🇪 🇸🇪

Véronique och Jean-Noël besökte Sri Lanka förra året tillsammans med adoptivdottern Maria för att söka efter den biologiska modern. Läs deras historia.

Foto: ©Illustration: Beat Lindberg

Vi möts på en restaurang i centrala Stockholm.

Övriga gäster i restaurangen betraktar oss förmodligen som en adoptivfamilj. Individerna vid

vårt bord utgörs dock av två franska adoptivföräldrar, Véronique och Jean-Noël, som adopterade ett barn från Sri Lanka under 1980-talet och jag som adopterades från Sri Lanka i början av samma årtionde. Under några timmar samtalar vi om utlandsadoptioner och utbyter adoptionserfarenheter.

Mer än trettio år efter adoptionen förstår Véronique och Jean-Noël att de omedvetet har deltagit i en traffickinghärva. Deras adoptivdotter såldes till dem av korrupta individer i Sri Lanka som berikade sig på adoptioner. Så kallade 'baby farms' upprättades där exempelvis fattiga srilankesiska mödrar övertalades att ge eller sälja sina barn. Även stulna nyfödda barn omhändertogs inom 'baby farms' medan adoptionshandlingar förfalskades inför att barnet skulle adopteras till utländska adoptivföräldrar.

Efter att ha fött två barn kunde Véronique inte få fler biologiska barn. Véronique var 30 år gammal under mitten av 1980-talet och hade en djup önskan om att ha ett tredje barn. Véronique och Jean-Noël vände sig till Sydamerika för att adoptera. Där avvisades de. De upplevde också att det var för dyrt samtidigt som de även kände till att det förekom en handel med barn. Således skrev de brev till Sri Lanka och fick besked att de kunde adoptera ifrån landet. Att illegala adoptioner förmedlades från Sri Lanka till andra länder hade de inte hört talas om.

Véronique och Jean-Noël åkte till Sri Lanka första gången 1985. Innan de reste hade de fyllt i alla dokument och genomgått en utredning för att kunna adoptera i landet. En fransk familj i Frankrike som hade adopterat ett srilankesiskt barn hänvisade dem till den pensionerade barnvårdstjänstemannen fru C.S. Perera i Sri Lanka.

När paret var i Sri Lanka för att genomföra adoptionen bodde de på ett 'guest house', som låg nära fru C.S. Pereras hem. Paret hade inte valt att bo här utan blev placerade här. Även många andra adoptivföräldrar från Europa bodde på detta 'guest house'. Medan de bodde på detta 'guest house' inför adoptionen var deras rörelsefrihet begränsad.

Precis som de övriga adoptivföräldrarna fick Véronique och Jean-Noël instruktioner att inte gå ut på gatan med barnen. De skulle också undvika att tala franska högt. Resor skulle göras efter att solen hade gått ner. Förklaringen till dessa riktlinjer bestod i att vissa individer ur

lokalbefolkningen som var emot utlandsadoptioner inte skulle oroas. Paret accepterade denna förklaring.

Förra året bad Véronique och Jean-Noël en vän i Sri Lanka att söka efter adoptivdotterns biologiska föräldrarna. De gav adoptionshandlingarna till sin vän som fann en adress som gick till ett hus i Ratnapura. När han började ställa frågor uppgav de som idag bor på denna adress att de som bodde här under 1980-talet hade en 'baby business' i detta hus.

Véronique och Jean-Noël blev chockade. De var övertygade om att allt hade gått rätt till under genomförandet av adoptionen. De hade ju fyllt i alla adoptionshandlingar i Frankrike och hade kontakt med fru C.S. Perera, den lokala pensionerade barnvårdstjänstemannen, som hade bistått hundratals adoptioner från Sri Lanka till utländska adoptivföräldrar.

I Sydasiien (1992/2) uppmärksammades att fru C.S. Perera var en av de lokala personer som ingick i ett nätverk av korrupta individer som bedrev trafficking av barn till utländska adoptivföräldrar. Dessa lokala förmedlare tjänade stora oskattade summor per adoptionsärende. Den största delen berikade dem själva medan resterande delar gick till mutor åt bland annat registratorer vid sjukhus, falska mödrar, biologiska mödrar, advokater, översättare, registratorer vid domstolar, tjänstemän som behandlade passansökningar vid utländska adoptionsärende, barnvårdstjänstemän och politiker samt srilankesiska tjänstemän vid ambassader utanför Sri Lanka.

Det nämns inget om huruvida läkare samarbetade med lokala förmedlare eller om läkare fick mutor för att dödförklara barn som tillgängliggjordes för utlandsadoption.

Falska mödrar fick mutor för att inställa sig vid domstolar i samband med legaliseringen av adoptionen.

Registratorer vid sjukhusen mutades för att skriva falska födelseintyg i den falska moderns namn. Den biologiska modern blev mutad för att inte infinna sig vid domstolen. Barnet i sin tur fördes över till en 'baby farm' och den lokala förmedlaren ordnade fram de falska födelseintygen.

Några av de individer som uppges ha förmedlat barn till utländska adoptivföräldrar på ett illegalt sätt återges i Sydasiien (1992/2):

1) Fru Rukmani Thevenesan, 17 Mile Post Avenue, Colombo 3. Hennes 'baby farm' låg i Ja-ela, Kotahena-Shoe Rd och på Mandura Rd. Fru Thevensan tjänade stora arvoden som advokat på

varje adoption. Advokatarvodena sattes in på hennes bankkonto som var tecknat tillsammans med syskonen som bodde i England. Den nederländska organisationen Flash, som samarbetade med henne, betalade också sina avgifter till ett konto i England. Sålunda nolltaxerade hon i Sri Lanka.

2) Fru Prema Perera och hennes syster, fröken Pathirana på Wijeyarama Junction Gangodawila, Nugegoda, arbetade med den nederländska organisationen Kind toe komst samt någon svensk och någon italiensk adoptionsorganisation. Deras avgifter uppgick till milliontals rupier per år i utländsk valuta och skickades till dottern som var gift med en italienare och bodde på Sicilien.

3) Herr Lalith Athulathmudalis 'baby farm' låg på Templars Rd, Mt Lavinia och 23, Collage Avenue, Mt Lavinia och drevs av herr Nelson Silva och advokat herr Dharmasiri Fonseka. Utländska adoptivföräldrar kom från Sverige, Norge, Danmark, Belgien, Nederländerna och Storbritannien.

4) Advokat Paremewarans 'baby farm' var Nayakakanda Convent, Wattala. Hälften av det han tjänade gav han till den tamilska rörelsen.

5) Fru C. S. Perera, 119 Havelock Town, Colombo 5, en pensionerad barnvårdstjänsteman som hade en 'baby farm' i Kiribathgoda.

Dessutom uppges att vid all förmedling till statliga barnhem måste de lokala förmedlarna betala herr G. D. Perera, som var den ansvarige skyddskonsulenten på den statliga myndigheten för adoptioner, en stor summa pengar per ansökan under bordet. Detta utbyte av pengar ägde rum i hans hem efter klockan 19.00 på kvällarna eller på någon annan avtalad plats. Herr Perera behöll en liten del av beloppet och överlämnade resten till de biträdande cheferna herr Gamage och fru Malini Pieris, som var ansvariga för de statliga barnhemmen. Pengarna de tre tjänstemännen tjänade uppges finnas på släktingars, fruars och barns bankkonton. Deras inköpta fastigheter stod också i nära vänners och släktingars namn.

Vidare, den ständige sekreteraren inom socialdepartementets kvinnoutskott fru Vinitha Jayasinghe uppges vara angelägen om att lagstifta mot privata adoptioner och bara tillåta adoptioner från statliga barn- och mottagarhem (i Rajagiriya plus fem andra hem). Hon ville få monopol på utländska adoptioner för att tjäna mycket utländsk valuta till hennes och herr W. Weerasooriyas gemensamma konto i Australien.

Avrundningsvis nämns att om herr G. D. Perera, Herr Gamage och Fru Malini Pieris inte följde fru Vinitha Jayasinghes instruktioner var deras arbeten i fara och de skulle inte ha möjlighet att

tjäna pengar, i form av mutor, givna av herr Nelson Silva, fru Rukmani Thevenesan, fru Prema Perera, fröken Pathirana och fru C.S. Perera. Den ENDA advokat som INTE uppges betalar mutor, utan lät ärendena ta sin tid, var herr Paremeswaran på Wilson st, Colombo 12. Dock gav han alltså, som nämndes tidigare, hälften av det han tjänade på de illegala adoptionerna till den tamilska rörelsen.

Uppemot 1500 barn har adopterats från Sri Lanka till Frankrike. Merparten av adoptivföräldrarnas pengar till adoptionsorganisationer och/eller lokala förmedlare har berikat korrupta individer och omsatts i en omfattande traffickinghärva. Vissa adoptivföräldrar känner till att barnen kan ha förmedlats på ett illegalt sätt. Många känner ännu idag inte till att det förekom en handel med barn i Sri Lanka under åren 1970-1995 eller vill inte tro att det handlar om just deras adopterade barn.

När Véronique och Jean-Noël besökte Sri Lanka förra året tillsammans med adoptivdottern Maria för att söka efter den biologiska modern kom de i kontakt med en kvinna som hade arbetat för fru C.S. Perera. Kvinnan fick 25 Euro för att underlätta sökandet efter adoptivdotterns biologiska föräldrarna. Hennes bidrag till sökandet har varit avgörande även om hon bistod i det dolda så att säga uppger Véronique.

Maria stals från sjukhuset, säger Véronique. Enligt kvinnan som hade arbetat för fru C. S. Perera uppstod oordning kring adoptionen då en 'child finder', som blandade sig i adoptionen, tog Maria från den biologiska modern utan vetskap om att Maria var ämnad för adoption via fru C.S. Perera. Denna person stal alltså Maria från den biologiska modern. Han förde Maria till Colombo. Medlemmar inom den biologiska familjen upptäckte att Maria hade stulits i samband med genomförandet av adoptionen. Men den biologiska familjen tog tillbaka Maria och uppgav henne för adoption.

Kvinnan som hade arbetat för fru C.S. Perera uppgav också att en falsk moder från Polonnaruwa hade anlits av fru C.S. Perera. Denna falska moder behövde dock inte komma till domstolen då Marias biologiska moder inställde sig vid domstolen.

Véronique och Jean-Noël tilldelades ett barn att uppta för adoption. Två timmar därefter fick Veronique ett samtal från fru C.S. Perera att paret hade fått fel barn. Paret fick då lämna tillbaka barnet i utbyte mot ett annat. Det andra barnet var Maria.

I samband med att adoptivdottern Maria gick igenom sina adoptionshandlingar upptäcktes att hon hade ett falskt födelsecertifikat. Marias födsel hade inte registrerats i Sri Lanka. Det är också

oklart om modern fick information om att barnet skulle adopteras eftersom moderns medgivande till adoptionen saknas i födelsecertifikatet. Därutöver är det också oklart om modern har signerat födelsecertifikatet och om det är hennes adress som uppges i födelsecertifikatet. Dessa omständigheter väcker tvivel om att adoptionen gick rätt till. Tillsammans med sina adoptivföräldrar Véronique och Jean-Noël kontaktade Maria den lokala polisen i Sri Lanka som följde med till ett möte med fru C.S. Perera.

Véronique beskriver ungefär samma scen som i den holländska dokumentären *Zembla: adoption fraud* där det framkommer att handel med barn förekom i Sri Lanka bland annat genom fru C.S. Pereras försorg. Fru C.S. Perera uppgav till Véronique och Jean-Noël att hon inte kände till något om illegala adoptioner eller att hon hade glömt bort på grund av hög ålder. Den lokala polisen och en tjänsteman vid 'the Divisional Secretariat' i Sri Lanka stöttade Maria i sökandet efter att hitta den biologiska modern. Maria, Véronique och Jean-Noël åkte till en adress där modern skulle finnas. Det visade sig att namnet på den biologiska modern i det falska födelsecertifikatet var korrekt.

Under mötet med den biologiska modern uppgav hon att hon hade varit mycket ung när hon blev gravid. Det framkom också att Marias biologiska systrar kände till adoptionen. Skälet till att den biologiska modern lämnade sitt barn för utlandsadoption hade troligtvis att göra med kulturella omständigheter som bidrog till att släktingarna övertalade henne att lämna barnet för adoption.

Krishanti, som är en av Marias vänner i Frankrike, adopterades precis som Maria under 1980-talet från Sri Lanka. Krishanti föddes på samma sjukhus som Maria och förmedlades genom fru C.S. Perera. Krishantis sökande efter de biologiska föräldrarna ledde dessvärre till en kvinna som främst var intresserad av att få pengar från Krishanti. Än idag vet Krishanti inte om hon har träffat sin biologiska moder eller en 'falsk moder'.

Förutom det initiala traumat att ha blivit lämnade för adoption lever Maria och Krishanti nu med frågor som kretsar kring de första månaderna av sitt liv då de blev handelsvaror. Både Maria och Krishanti upplever en ilska över att ha gjorts till varor i samband med adoptionen.

Véronique och Jean-Noël har skapat en grupp för adoptivföräldrar på Facebook för att komma i kontakt med andra adoptivföräldrar i Frankrike vars barn kan ha sålts till dem. Véronique beskriver att vissa adoptivföräldrar inte vill känna vid sig att adoptionen av just deras barn kan ha genomförts illegalt medan andra blir chockade och ställs inför svårigheten att berätta för sin adopterade dotter eller son att adoptionen förmedlades illegalt.

Véronique och Jean-Noël är de första adoptivföräldrarna i Frankrike som talar ut om handeln med barn som förekom i Sri Lanka. De engagerar sig nu för att få till en utredning, liknande de som nu pågår i Holland såväl som i Schweiz, av de illegala adoptionerna från Sri Lanka till Frankrike.

källor:

[Nouvelobs](#)

(hämtad 2019-07-06)

[France tv](#)

(hämtad 2019-07-06)

[France tv](#)

(hämtad 2019-07-06)

ETIKETTER: [ADOPTION](#), [SRI LANKA](#), [TOP](#)